

# **Meditacions: Diumenge de la primera setmana de Quaresma (Cicle A)**

Reflexió per a meditar el primer diumenge de Quaresma. Els temes proposats són: Jesús ens acompanya en les nostres febleses; les temptacions busquen debilitar la nostra filiació divina; el dimoni vol fer-nos desconfiar de Déu.

CADA ANY, el primer diumenge de Quaresma, l'Església ens proposa meditar les temptacions que va patir Jesús. Potser la primera vegada que vam escoltar aquest relat ens va

sorprendre que el mateix Déu fet home fos provat d'aquesta manera. Jesús ho accepta, entre altres raons, perquè també quan nosaltres sentim la temptació puguem estar segurs de la seva companyia i comprensió. Així li va ocórrer, per exemple, a santa Caterina de Siena. Després d'una nit en què havia patit molt, va preguntar: «Senyor meu, on eres quan el meu cor es veia atribolat amb tantes temptacions?». I va escoltar: «Era al teu cor mateix»<sup>[1]</sup>.

Jesús lluita dins nostre, amb nosaltres i per nosaltres. Quina pau ens dona saber que podem viure les nostres dificultats al seu costat! «Torna'm l'alegria de la teva salvació, sostén-me amb un esperit generós», exclama el salmista. «Crist era temptat pel diable i en Crist eres temptat tu –escriu sant Agustí–, perquè Crist va prendre la teva carn i et va donar la seva salvació, va prendre la teva mortalitat i et va

donar la seva vida, va prendre de tu les injúries i et va donar els honors, i pren ara la teva temptació per donar-te la victòria»<sup>[2]</sup>.

A vegades, en pensar en la nostra feblesa, ens podem omplir de tristesa. No obstant això, Crist, que era perfecte Déu i perfecte home, també va voler patir temptacions; va voler travessar aquest llinzar per acompanyar-nos. «El Senyor és el nostre model; i per això, essent Déu, va permetre que el temptessin, perquè ens omplíssim d'ànim, perquè estiguem segurs –amb Ell– de la victòria. Si sents la trepidació de la teva ànima, en aquests moments, parla amb el teu Déu i digues-li: tingues misericòrdia de mi, Senyor, perquè tremolen tots els meus ossos, i la meva ànima està tota torbada (*Sal* 6, 3 i 4). Serà Ell qui et dirà: no tinguis por, perquè jo t'he redimit i t'he cridat pel teu nom: tu ets meu (*Is* 43, 1)»<sup>[3]</sup>.

«SI ETS Fill de Déu» (*Mt* 4, 3): així tempta el diable Jesús, en dues ocasions. Amb les mateixes paraules el van insultar aquells qui el van portar a la creu. Aquestes temptacions tenen a veure amb la filiació divina, volen fer-la trontollar, posar-la en dubte. El dimoni ataca on més mal pot fer, qüestiona el més profund. Òbviament, algunes temptacions ens conviden a la peresa, a la ira, a la comoditat... Però darrere d'aquests embolics és qüestionada la nostra condició de fills de Déu. «Esclavatge o filiació divina: heus aquí el dilema de la nostra vida. O fills de Déu o esclaus de la supèrbia, de la sensualitat, d'aquest egoisme angoixós en què tantes ànimes semblen debatre's»<sup>[4]</sup>.

«O l'infern o la fugida, no hi ha terme mig»<sup>[5]</sup>, deia també el sant rector d'Ars. El remei, per tant, és tornar

una vegada i una altra a la nostra condició de fills. El nostre consol és la confiança en el que pot fer Déu que, com a bon Pare, vol el millor per a nosaltres. A ulls d'un fill, les dificultats no són més que moments en què queda clar qui és el seu pare. Certament, podran ser moments menys agradables, però el fill sap que es tracta d'una cosa passatgera, està segur que arribarà la pau. En efecte, les temptacions poden ajudar-nos a recordar que necessitem Déu, que no som autosuficients, i que ens cal clamar perquè el Senyor ens deslliuri del mal. D'aquesta manera, per a qui acudeix a l'ajuda de Déu, «les temptacions i obstacles que posa el dimoni l'ajuden més; perquè és Sa Majestat qui lluita per ella»<sup>[6]</sup>.

---

«COM UN general competent que assetja un fortí, el dimoni estudia els

punts febles de l'home a qui intenta derrotar»<sup>[7]</sup>. Malgrat tot, segurs que Déu és més fort, en aquest temps de Quaresma podem fixar-nos en les seves manifestacions d'amor per nosaltres, que ens ha deixat en la persona del seu Fill. Ens agradaria percebre fins al gest més insignificant de Crist que camina cap a Jerusalem per donar la vida pels homes. El temptador, per la seva banda, intenta mentir-nos i fer-nos sospitar de la seva bondat. Així ho va fer amb els nostres primers pares i així ho va fer amb el nou Adam. «Desconfia de Déu» –ens xiuxiueja–. «Si fos de debò el teu Pare no passaries fam, no tindries problemes, no estaries a la creu».

El dimoni va temptar el Senyor dient: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans» (*Mt* 4, 3). I precisament Jesús s'ha convertit en pa perquè mai no ens falti l'aliment que dona vida. El

dimoni també el va provocar dient: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix» (*Lc 4, 9*). I Déu no ha volgut evitar la mort del seu Fill per salvar-nos a nosaltres. En realitat, en cada temptació el dimoni busca persuadir-nos amb l'estafa més gran de la història: convèncer-nos que Déu no ens estima, que Déu ens està enganyant.

A Maria podem demanar-li, amb paraules de sant Josepmaria, la valentia de saber-nos fills enmig de la feblesa, perquè volem gaudir de l'amor de Déu. «Mare! —Crida-la fort, fort. —T'escolta, et veu en perill potser, i t'ofereix, la teva Mare Santa Maria, amb la gràcia del seu Fill, el consol de la seva falda, la tendresa de les seves carícies: i et trobaràs reconfortat per a la nova lluita»<sup>[8]</sup>.

---

[1] Santa Caterina de Siena, *El Diàleg*, Part II, cap. III.

[2] Sant Agustí, Comentari sobre el Salm 60.

[3] Sant Josepmaria, *Cartes* 2, n. 20.

[4] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 38.

[5] Sant rector d'Ars, Sermó sobre la perseverança.

[6] Santa Teresa, *Llibre de les Fundacions*, 11, 7.

[7] Sant Tomàs d'Aquino, *Sobre el Pare Nostre*.

[8] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 516.

.....

primer-diumenge-de-quaresma-cicle-a/  
(07/03/2026)